

POSTANOWIENIE

26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. przeciwko
W. W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 23 maja 2024 r., V AGa 348/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[a.ł]

UZASADNIENIE

Powód F. sp. z o.o. z siedzibą w B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 maja 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko W. W. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód umotywował jej oczywistą zasadnością, która wynika z trzech przyczyn:

- 1) Niedostrzeżenia przez sąd II instancji nieważności postępowania prowadzonego przed sądem I instancji, w którym dopuszczono do działania w sprawie pełnomocnika, którego termin pełnomocnictwa już wygasł;
- 2) Naruszenia art. 212 § 1 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodu wyłącznie z wyjaśnień pozwanego, nie wysłuchując przedstawiciela strony powodowej;
- 3) Niedokonania wykładni oświadczenia woli jedynego wspólnika powodowej spółki zawartego w pełnomocnictwie

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 13 grudnia 2024 r., I CSK 675/24; z 19 grudnia 2024 r., I CSK 1891/24 oraz z 21 listopada 2024 r., I CSK 954/24).

Powód nie uzasadnił wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w wystarczający sposób.

Po pierwsze, Sąd Najwyższy nie dostrzega uchybień Sądu odwoławczego w zakresie badania, czy postępowanie przed Sądem I instancji zostało

przeprowadzone w sposób ważny. Brak umocowania pełnomocnika jako przesłanka nieważności postępowania dotyczy braku lub wadliwości samej czynności udzielenia pełnomocnictwa, nie zaś dokumentu czynność tę potwierdzającego. Zważywszy na to, że strona reprezentowana przez pełnomocnika, w którego dokumencie pełnomocnictwa widniała data końcowa jego obowiązywania nie kwestionowała dalszych czynności podejmowanych przez pełnomocnika i wyrażała wolę dalszej współpracy, należy dojść do wniosku, że pełnomocnictwo wykraczające poza wskazaną datę zostało udzielone w postaci ustnej (zob. np. wyrok SN z 15 października 2024 r., II PSKP 13/24).

Również brak wysłuchania strony powodowej nie świadczy o oczywistej zasadności skargi. Należy zwrócić uwagę na to, że w myśl art. 212 § 1 k.p.c. sąd zadaje stronom pytania dążące do tego, aby przytoczyły one wszystkie swoje twierdzenia i wnioski, na podobieństwo rozpraw, co do których opracowany został plan. W logicznej konsekwencji, jeżeli strona dostarczyła już wcześniej wszystkich swoich twierdzeń w sposób nie budzący wątpliwości oraz gdy jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, potrzeba zadawania dodatkowych pytań o charakterze organizacyjnym może odpaść. Podkreślenia wymaga również fakt, że art. 212 § 1 k.p.c. nie odnosi się do środka dowodowego w postaci przesłuchania stron, uregulowanego w art. 299 k.p.c., a jego *ratio legis* jest dążenie do uporządkowania sposobu prowadzenia postępowania.

Ostatni argument powoda również nie jest trafny wobec jednoznacznego brzmienia art. 228 pkt 2 k.s.h. oraz wydanego na jego podstawie orzecznictwa (zob. m.in. wyrok SN z 15 kwietnia 2015 r., IV CSK 417/14 oraz z 4 lipca 2012 r., I CSK 635/11). Brak uchwały, nie zaś jakiegokolwiek oświadczenia woli, współników, określającej osobę, przeciwko której ma toczyć się postępowanie oraz przedmiot procesu uzasadnia oddalenie powództwa.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Mariusz Załucki

